

ΑΓΟΥΣΤΙΝ ΜΑΡΤΙΝΕΘ

Η ΚΟΙΛΑΔΑ ΤΩΝ ΧΑΜΕΝΩΝ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΑΠΟ ΤΑ ΙΣΠΑΝΙΚΑ
ΜΑΡΙΑ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ

 ΕΚΑΣΤΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΑΓΟΥΣΤΙΝ ΜΑΡΤΙΝΕΘ

Η κοιλάδα των χαμένων κοριτσιών

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Μετάφραση από τα ισπανικά

ΜΑΡΙΑ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Ξένη λογοτεχνία

Σύγχρονη ξένη λογοτεχνία – 465

Αγουστίν Μαρτίνεθ, *Η κοιλάδα των χαμένων κοριτσιών*

Τίτλος πρωτοτύπου: *Monterperdido*

Μετάφραση: Μαρία Παλαιολόγου

Επιμέλεια-διορθώσεις: Ελένη Μαρτζούκου

Σελιδοποίηση: Κωνσταντίνος Καπένης

Εκτύπωση: Ηλιότυπο

Copyright® Agustín Martínez, 2015

Copyright® Magnolia TV España S.L.U., 2015

Copyright® Penguin Random House Grupo Editorial, S.A.U., 2015

Copyright® για την ελληνική γλώσσα, Σ. Πατάκης Α.Ε.Ε.Δ.Ε.

(Εκδόσεις Πατάκη), 2017

Πρώτη έκδοση στην ισπανική γλώσσα από τις εκδόσεις

Penguin Random House Grupo Editorial, S.A.U., Βαρκελώνη, 2015

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη,

Αθήνα, Ιούλιος 2019

ΚΕΤ Β410 ΚΕΠ 489/19 ISBN 978-960-16-8297-6

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 801.100.2665, 210.52.05.600, ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β΄ ΚΤΕΟ), 57009 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ,

ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, 2310.75.51.75, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Στη Λάουρα, που έδωσε νόημα στα πάντα.

*Στη μνήμη του Γκονθάλο Μαρτίνεθ Μοντιέλ,
που, παρότι (νομίζω πως) ξέρω τι θα έλεγε
γι' αυτό το μυθιστόρημα,
θα ήθελα τόσο πολύ να τον ακούσω να το λέει...*

Το ελάφι

«Άσε τα κορίτσια να παίξουν» της είπε η Ρακέλ.

Η κόρη της είχε σκαρφαλώσει σ' ένα λοφάκι από χιόνι και βύθιζε τα χέρια της σ' αυτό. Τα χνάρια από το σκαρφάλωμα είχαν γίνει μικρές μαύρες τρουπούλες. Όταν βρέθηκε στην κορυφή, προσπάθησε να σταθεί όρθια χωρίς να χάσει την ισορροπία της. Άνοιγε τα χέρια της σε σταυρό, πήγαινε να πέσει. Απειλούσε πως όπου να 'ναι θα έπεφτε και θα κατέβαινε κουτρουβαλώντας το χιόνι. Γελούσε.

Γελούσε σαν να είχε πέσει θύμα επίθεσης γαργαλητού.

Οι γαλότσες της βυθίστηκαν ως τους αστραγάλους στο χιόνι και της έδωσαν την απαραίτητη σταθερότητα για να σκύψει, να μαζέψει λίγο και να φτιάξει μια χιονόμπαλα. Βρισκόταν σε υπερένταση, λες κι ήταν πρωινό Πρωτοχρονιάς, γελούσε και προσπαθούσε να βιαστεί. Η έξαψη την έκανε αδέξια, γέμιζε τα χέρια της με χιόνι που αμέσως της έπεφτε κάτω. Η Άνα ήταν μονάχα έντεκα ετών.

«Θα δεις που στο τέλος θα χτυπήσουν» γκρίνιαξε η Μοντσερράτ και κάθισε δίπλα στη Ρακέλ.

Η κόρη της Μοντσερράτ ήταν σχυμμένη στον πάτο του λοφίσκου. Περιέμενε το χτύπημα της χιονόμπαλας που πάλευε να φτιάξει η Άνα για να της την πετάξει. Είχαν την ίδια ηλικία. Τα σπίτια τους γειτόνευαν. Ήταν αχώριστες.

«Χιόνισε πολύ» της απάντησε η Ρακέλ. «Αν πέσουν, δε θα πάθουν τίποτα. Άσε που το κεφάλι τους είναι ξερό!»

Εκείνο το πρωί, όταν η Άνα είδε πως είχε σταματήσει η θύελλα, μπήκε στην κουζίνα τρέχοντας, απαιτώντας από τη μητέρα της να την πάει έξω να παίξει. Η Ρακέλ μάζευε το τραπέζι από το πρωινό. Της υποσχέθηκε πως θα πήγαιναν, παρότι προτιμούσε να μείνει μέσα, στη ζέστη του καλοριφέρ. Πριν το μεσημεριανό φαγητό πήγαν στο σπίτι της γειτόνισσάς της, της Μοντσερράτ. Η Άνα έτρεξε να βρει τη φιλενάδα της όταν τους άνοιξαν την πόρτα. «Χιονοπόλεμος!» φώναζε.

Λίγα λεπτά αργότερα η Ρακέλ και η Μοντσερράτ πήγαιναν βόλτα με τις κόρες τους. Οι δυο μικρές, η Άνα και η Λουθία, έτρεχαν παίζοντας λίγα μέτρα μπροστά, χωμένες στα σκουφιά τους, τα γάντια τους και τα πουπουλένια τους μπουφάν. Φούξια αυτό της Άνα, γαλάζιο εκείνο της Λουθία. Δυο μπάλες που τσίριζαν και χοροπηδούσαν κάνοντας ζικ ζακ πάνω στο χιόνι και δε σταμάτησαν ώσπου να φτάσουν στο πάρκο.

Το λοφάκι όπου είχε ανέβει η Άνα ήταν στην πραγματικότητα η τσουλήθρα, που είχε εξαφανιστεί κάτω από το χιόνι. Από την κορυφή, η Άνα εκτόξευε χιονόμπαλες και προσπαθούσε να χοντρύνει τη φωνή της όσο περισσότερο γινόταν. Ήθελε να μοιάζει με ορκ, με κακό τέρας. Κάτω, η Λουθία έφαχνε καταφύγιο ανάμεσα στις κούνιες, που είχαν μεταμορφωθεί σε παγωμένα λευκά παραπέτα.

Η μέρα είχε ξημερώσει ανέφελη, ο ήλιος αντανακλούσε στο χιόνι και ζέσταινε το δέρμα της Ρακέλ. Έκλεισε τα μάτια κι ανάσανε βαθιά τον αέρα που κατέβαινε από το βουνό – κρύος και καθαρός σαν νεράκι της πηγής. Δίπλα της η Μοντσερράτ μαζεύοταν μέσα στο πανωφόρι της, προσπαθώντας να ζεσταθεί.

Είχε ησυχία, εκτός από έναν ευχάριστο ήχο, απαλό. Το μουρμούρισμα του ανέμου ανάμεσα στα δέντρα γινόταν τραμπολίνο πάνω στο οποίο αναπηδούσαν οι φωνές και τα γέλια των χοριτσιών. Η Ρακέλ δε βιαζόταν. Της ήρθε στον νου η μυ-

ρωδιά του κρεβατιού της, το δέρμα του άντρα της, που την αγκάλιασε μέσα στα σκεπάσματα ξυπνώντας.

Το ποτάμι κατέβαινε κρυφά, σκεπασμένο από ένα λεπτό στρώμα πάγου.

Το χωριό ανάσαινε σιωπηλά κάτω από το χιόνι. Κανονικά, αδιάκοπα.

Ένα ελάφι ξεπρόβαλε μέσα από τα δέντρα που έζωναν το πάρκο. Η Ρακέλ άνοιξε τα μάτια της, σαν να είχε αντιληφθεί την παρουσία του. Είχε χιόνι στα κέρατά του, πάνω στη ράχη του. Βάδιζε προς το μέρος τους, αδιαφορώντας για τα κορίτσια, ατρόμητο.

«Δεν είναι δυνατόν!» μουρμούρισε η Μοντσερράτ βλέποντας ότι το ελάφι πλησίαζε.

Η Ρακέλ της έκανε σουτ για να μην κάνει θόρυβο και να μη φωνάξει τα κορίτσια.

«Μην κουνιέσαι» της είπε.

Το ελάφι έφτασε ως εκεί που κάθονταν. Βύθισε ανάλαφρα τις οπλές του στο χιόνι. Ο ήλιος έδινε μια κοκκινωπή χροιά στο τρίχωμά του. Της φάνηκε πιο ψηλό από οποιοδήποτε άλλο ελάφι είχε δει στο παρελθόν. Γίγαντας. Όταν βρέθηκε μονάχα λίγα μέτρα μακριά τους, η Ρακέλ έκλεισε και πάλι τα μάτια. Το φαντάστηκε να περνάει λίγα εκατοστά από δίπλα της, να σταματά μια στιγμή για να την κοιτάξει, για να τη μυρίσει. Ένωσε κιόλας την ανάσα του. Σαν να ήταν η ανάσα εκείνου του χωριού, εκείνων των βουνών.

Όταν άνοιξε και πάλι τα μάτια της, το ελάφι είχε χαθεί.

Τα κορίτσια πετούσαν η μια στην άλλη χιονόμπαλες γελώντας.

Ήξερε ότι η εικόνα θα έμενε χαραγμένη στη μνήμη της. Ότι με τον καιρό θα έφαχνε να τη βρει ανάμεσα στις αναμνήσεις της, όπως εκείνος που φάχνει τη ζεστασιά της φωτιάς στο τζάκι.

Συγκλονισμένο το Μοντεπερδίδο από την εξαφάνιση δυο κοριτσιών 11 ετών

Η Άνα Μ.Γ. και η Λουθία Κ.Σ., έντεκα ετών, έφυγαν από το σχολείο Βάγε δελ Έσερα στις 17:00 της περασμένης Πέμπτης 19 Οκτωβρίου 2009. Πήραν τον δρόμο που έκαναν κάθε μέρα για να επιστρέψουν στα σπίτια τους, στο Λος Κόρθος, στα περίχωρα της τοποθεσίας Μοντεπερδίδο στην Ουέσκα. Δεν επέστρεψαν όμως σπίτι ποτέ.

«Γνωρίζουμε ότι οι πρώτες ώρες είναι ζωτικής σημασίας. Δεν έχουμε μπορεί να κάνουμε όλα όσα θα θέλαμε, αλλά θα εξακολουθήσουμε να δουλεύουμε σκληρά, ώσπου η Άνα και η Λουθία να γυρίσουν στο σπίτι τους» δήλωσε ο εκπρόσωπος Τύπου της αστυνομίας, ο οποίος επιπλέον αρνήθηκε πως στο σημείο που χάνονται τα ίχνη των κοριτσιών εντοπίστηκαν ίχνη βίας που προεικάζουν δραματικό τέλος.

Οι γονείς των κοριτσιών αρνήθηκαν να κάνουν οποιουδήποτε είδους δημόσια δήλωση, παρότι μέσω ενός εκπροσώπου των οικογενειών μετέφεραν την οδύνη και την αδυναμία τους να κατανοήσουν το γεγονός. Οι κόρες τους γνώριζαν πολύ καλά τον δρόμο, οπότε αποκλείουν την πιθανότητα να χάθηκαν και αναρωτιούνται ποιος θα μπο-

ρούσε να τις έχει πάρει. Την απάντηση ελπίζουν πως θα δώσουν σύντομα οι ίδιες οι κοπέλες.

Ένα χωριό χτυπημένο από την τραγική είδηση

Το Μοντεπερδίδο είναι τουριστικό σημείο αναφοράς εξαιτίας της θεαματικής φύσης του, ανάμεσα σε δυο εθνικά πάρκα και τις πιο ψηλές κορυφές των Πυρηναίων. Την Άνα και τη Λουθία τις γνώριζαν καλά οι κάτοικοι. Καλές μαθήτριες, των οποίων τα σπίτια γειτόνευαν. Η Άνα και η Λουθία ήταν επίσης αχώριστες φίλες.

Παρότι οι κάτοικοι κάνουν ότι είναι δυνατόν για να βοηθήσουν, η ανυπομονησία αρχίζει να κυριεύει το χωριό εξαιτίας της απουσίας αποτελέσματος. Κανείς δεν είδε ή άκουσε τίποτα, λες και τα δυο

κορίτσια έγιναν απλώς καπνός. Η πολιτοφυλακή έστειλε όργανα ειδικευμένα στην εξαφάνιση ανηλίκων για να κατευθύνουν την επιχείρηση.

«Ξέρουμε πως είναι δύσκολο, αλλά ζητάμε να κάνετε υπομονή και να σεβαστείτε τις οικογένειες» είπε ένας από τους νεοφερμένους πολιτοφύλακες. «Η κατάσταση είναι τραυματική και ελπίζουμε ότι θα μπορούσαμε να δώσουμε τη λύση όσο το δυνατόν νωρίτερα» και, για να το πετύχουμε αυτό, θα χρειαστούμε βοήθεια τόσο από τους κατοίκους όσο και από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης».

«Θέλουμε να πιστεύουμε ότι τα κορίτσια είναι καλά. Έχουμε αρχαχέι απ' αυτή την ελπίδα» εξομολογήθηκε στενός φίλος των οικογενειών. Κι αυτή η ελπίδα ενώνει ολόκληρο το Μοντεπερδίδο.

Μοντεπερδίδο
5 χρόνια μετά

Το λιώσιμο των πάγων

Ο παγετώνας έλιωνε με την καλοκαιρινή ζέστη. Τα στρώματα του πάγου ράγιζαν μ' έναν ανεπαίσθητο ήχο, κι ένα λεπτό ρυάκι νερού έβρισκε διέξοδο μέσα από το βουνό που βρισκόταν μπροστά στο χωριό και του έδινε το όνομά του: Μοντεπερδίδο.

Λίγα χιλιόμετρα μακριά, στην κατηφόρα ενός δρόμου, στο βάθος ενός φαραγγιού, οι πίσω ρόδες ενός αυτοκινήτου γυρνούσαν ακόμη από την αδράνεια. Είχε αναποδογυρίσει, το παρμπρίζ έμοιαζε με ιστό αράχνης φτιαγμένο από ραγισμένο γυαλί, ήταν τυλιγμένο σ' ένα σύννεφο σκόνης και καπνού. Εκατό μέτρα πιο πάνω, ο χωματόδρομος από τον οποίο είχε γκρεμιστεί έζωνε το βουνό. Η πτώση είχε αφήσει πίσω της σπασμένα δέντρα και αυλακιές στο έδαφος της πλαγιάς.

Ο άνεμος παρέσυρε τον καπνό, και στο εσωτερικό του αυτοκινήτου φάνηκε μια κόκκινη λιμνούλα. Μια αιμάτινη κλωστή, όπως το νερό που τρέχει από μια βρύση που δεν έχει κλείσει καλά, εξακολουθούσε να την τροφοδοτεί. Ξεκινούσε από το μέτωπο του οδηγού, ο οποίος, δεμένος με τη ζώνη ασφαλείας, κρεμόταν με το κεφάλι προς τα κάτω. Το χτύπημα του είχε σπάσει το κρανίο.

Ακουγόταν μονάχα ο άνεμος, κι έπειτα ακούστηκε ένα βογκητό. Μια αναπνοή που έμοιαζε με λυγμό. Μια κοπέλα, με τα χέρια καταχαρακωμένα, τα ρούχα της κουρέλια και τα ξανθά μαλλιά της να πέφτουν ανακατωμένα στο πρόσωπό της,

σύρθηκε έξω από το αυτοκίνητο. Βγήκε από το πίσω παράθυρο, που ήταν επίσης σπασμένο. Τα πόδια της δεν κατάφεραν να αποφύγουν την επαφή με τα σπασμένα γυαλιά, που βυθίστηκαν στη σάρκα της. Δεν ήταν πάνω από δεκάξι χρόνων. Έσφιξε τα δόντια και με μια τελευταία προσπάθεια κατάφερε να βγάλει όλο της το σώμα από το αυτοκίνητο. Έπεσε εξαντλημένη. Έμεινε ξαπλωμένη. Η αναπνοή της, άστατη ακόμη, έκανε το σώμα της να τρέμει σε κάθε εκπνοή.

Το σημείο όπου είχε πέσει το αυτοκίνητο ήταν ουσιαστικά απροσπέλαστο. Μια κλεισούρα ανάμεσα σε βουνά με χιονισμένες ακόμη κορυφές.

Δίπλα στη χαράδρα ένας δρόμος σερνόταν στην κοιλάδα σαν το φίδι. Ένα τετρακίνητο είχε σταματήσει στην άκρη του γκρεμού. Από κει ένας άντρας γύρω στα τριάντα κοιτούσε κάτω στο βάθος. Έβγαλε τα γυαλιά ηλίου για να σιγουρευτεί γι' αυτό που έβλεπε – ένα αμάξι είχε γκρεμιστεί. Έφαξε στο ντουλαπάκι του αυτοκινήτου το κινητό του κι έκανε ένα τηλεφώνημα.

Το κλειστό προαύλιο της εκκλησίας της Σάντα Μαρία του Λάουδε, στο Μοντεπερδίδο, φιλοξενούσε για πέντε σχεδόν χρόνια τις εκδηλώσεις στη μνήμη των κοριτσιών. Από την αρχή είχε γίνει σημείο συνάντησης για τις οικογένειες και τους κατοίκους του χωριού, κι επίσης για τους ξένους, τους δημοσιογράφους. Είχαν φτιαχτεί αυτοσχέδιοι βωμοί δίπλα στις πόρτες της εκκλησίας. Λουλούδια και παιχνίδια, μηνύματα... Όλος ο κόσμος ήθελε ν' αφήσει κάτι για να εκδηλώσει τον πόνο του, την οργή του.

Ο αρχιφύλακας της πολιτοφυλακής Βίκτορ Γκαμέρο θυμόταν πως οι πρώτοι που άρχισαν να εξαφανίζονται ήταν οι δημοσιογράφοι. Προηγουμένως, παρότι εκείνη την εποχή δεν ήταν παρά ένας ακόμη πολιτοφύλακας του Μοντεπερδίδο, είχε χρειαστεί να αντιμετωπίσει την παρενόχληση που υφίσταντο οι οικογένειες, τα πλήθη που έρχονταν από άλλα χωριά για

να συμμετάσχουν σ' έναν αγώνα που, όπως έλεγαν, δε θα εγκατέλειπαν ποτέ. Όχι έως ότου επέστρεφαν η Άνα και η Λουθία.

Υπέθετε πως ο Χοακίν Καστάν, ο πατέρας της Λουθία, θα ήταν τώρα θυμωμένος. Δεν υπήρχαν πια ούτε δημοσιογράφοι, ούτε ξένοι. Μονάχα οι κάτοικοι του Μοντεπερδίδο ήταν εδώ, και αυτοί όχι όλοι. Είχε περάσει πολύς καιρός – και το χωριό δεν μπορούσε να σταματάει τις δραστηριότητές του κάθε φορά που ο Χοακίν αποφάσιζε να οργανώσει μια εκδήλωση για να δώσει ώθηση στην έρευνα.

Υπήρχαν δύο μεγάλες φωτογραφίες των κοριτσιών, μία σε κάθε πλευρά του τραπεζιού όπου κάθονταν οι γονείς. Η Λουθία και η Άνα χαμογελούσαν στον φακό. Η Λουθία, με μάτια σμιστά, με μια σκανταλιάρικη γκριμάτσα στο πρόσωπο, σαν να την είχαν τσακώσει στη μέση ενός μυστικού παιχνιδιού. Η Άνα με το στόμα ανοιχτό φαίνονταν τα δόντια που της έλειπαν. Ο καλοκαιρινός ήλιος τής είχε αφήσει μια χρυσή γυαλάδα στο δέρμα και τα μαλλιά της έμοιαζαν σχεδόν λευκά, τόσο ξανθιά ήταν, σε τέλεια αντίθεση με τα μαύρα της μάτια. Ήταν ευτυχισμένες στις φωτογραφίες· κι όμως, εκείνη την ημέρα, καθώς ο πατέρας της Λουθία παραπονιόταν για τα ελάχιστα μέσα που διέθετε η αστυνομία για την ανεύρεσή τους, οι φωτογραφίες των κοριτσιών έμοιαζαν λυπημένες.

Ο αρχιφύλακας Βίκτορ Γκαμέρο ένωσε τη δόνηση του κινητού τηλεφώνου του και απομακρύνθηκε από την πλατεία για να απαντήσει. Ένας από τους άντρες του, ο Μπούργος, του εξήγησε την κατάσταση τραυλίζοντας την κάθε λέξη. Ηξερε πως δε θα του άρεσε καθόλου αυτό που είχε συμβεί.

«Γιατί δε με ειδοποίησε κανένας; Ποιος έδωσε τη διαταγή;» ρώτησε ο Βίκτορ.

Όφειλαν να τον έχουν ειδοποιήσει. Τώρα ήταν εκείνος επικεφαλής της πολιτοφυλακής στο Μοντεπερδίδο, κι είχαν κόψει τον μοναδικό δρόμο πρόσβασης στο χωριό χωρίς την άδειά του.

* * *

Η υπαστυνόμος Σάρα Κάμπος επανέλαβε τις διαταγές στον πολιτοφύλακα. Έπρεπε να ελέγξει όλα τα αυτοκίνητα και τους επιβάτες τους που έμπαιναν ή έβγαιναν από το Μοντεπερδίδο. Να φάξει κάθε πορτμπαγκάζ και τις καμπίνες όλων των φορτηγών. Δε γινόταν ν' αφήσει κανέναν να περάσει, ακόμη κι αν τον ήξερε καλά. Ο Μπούργος θίχτηκε που η αστυνομικός είχε θέσει τέτοιο ζήτημα.

«Όταν βάζω τη στολή, είμαι πολιτοφύλακας ακόμη και για την ίδια μου τη μάννα» της είπε.

«Ειδοποίησες τον αρχιφύλακα;» αποκριθήκε εκείνη, χωρίς να δώσει σημασία στη θιγμένη αξιοπρέπεια του πολιτοφύλακα.

«Μόλις το έκανα. Θα σας περιμένει στην είσοδο του χωριού, στο βενζινάδικο» της απάντησε ο Μπούργος με έκδηλη αμηχανία.

Η Σάρα έκανε στροφή και περπάτησε προς το αυτοκίνητο όπου την περίμενε ο Σαντιάγο. Ο άνεμος από το βουνό κατέβαινε παγωμένος, κι εκείνη έσφιξε πάνω της το φούτερ, ανέβασε το φερμουάρ κι έβαλε τα χέρια στις τσέπες, ενώ ο αέρας ανακάτευε τα καστανά της μαλλιά, κάνοντάς τη να μοιάζει με καλαμιά που αντιστέκεται με δυσκολία στην εφόρμησή του ανέμου στον ανοιχτό κάμπο.

Όταν ο προϊστάμενός της την κοίταξε μέσα από το αυτοκίνητο, η Σάρα έκανε έναν μορφασμό απελπισίας εξαιτίας της κουβέντας με τον πολιτοφύλακα, σαν μαθήτρια που κάνει γκριμάτσες πίσω από την πλάτη της καθηγήτριας.

Ο αστυνόμος Σαντιάγο Μπαϊν κρατούσε τη μηχανή αναμμένη και περίμενε να σηκώσουν οι πολιτοφύλακες τις μπάρες που έκλειναν τον δρόμο για να συνεχιστεί το ταξίδι τους προς το Μοντεπερδίδο. Θα μπορούσε να το έχει τακτοποιήσει όλο αυτό μ' ένα τηλεφώνημα ή καλώντας τις οικογένειες στο νοσοκομείο του Μπαρμπάστρο, αλλά προτίμησε να δει τις αντιδράσεις τους στο χωριό. Να τους έχει απέναντί του στο φυ-

σικό τους περιβάλλον. Ήξερε ότι η είδηση που έπρεπε να τους δώσει δεν ήταν το τέλος, αλλά η πρώτη αράδα μιας ιστορίας που απέμενε να ειπωθεί.

Η Σάρα προσπάθησε να κάνει χώρο στο κάθισμα του συνοδηγού, που ήταν γεμάτο με χαρτιά και φακέλους. Ήταν αδύνατον να τα βάλει σε μια σειρά και να τα συμμαζέψει, οπότε πριν καθίσει τα στοίβαξε και τα τοποθέτησε πάνω στο ταμπλό.

«Για να δούμε αν θα υπακούσει και αν θα φάξει κάθε πορτοπαγκάζ» είπε χωρίς να ελπίζει σε πολλά. «Νομίζω πως δεν του είναι και πολύ ευχάριστο να δείχνει καχυποψία για τους συγχωριανούς του».

Ο Μπούργος σήκωσε την μπάρα και άφησε το αμάξι να περάσει. Ο αστυνόμος Μπαϊν οδήγησε στον στενό δρόμο που διέσχιζε την κοιλάδα ως το χωριό. Ο ήλιος άρχιζε να δύει, παρότι δεν ήταν αργά. Ο παράλληλος στον ποταμό Έσερα δρόμος βρισκόταν ανάμεσα σε δυο βουνίσσιους όγκους. Τα κεντρικά Πυρηναία υψώνονταν κι από τις δυο μεριές του κι έριχναν τη σκιά τους σ' ολόκληρη την κοιλάδα. Ο δρόμος ήταν ανηφορικός και στένευε σε μερικά σημεία, όλο στροφές, αλλά μακριά από τις κορυφές που στόχευαν στον ουρανό. Οι ακτίνες του δειλινού περνούσαν σε ορισμένα σημεία μέσα από τα δάση, βάφοντας κοκκινωπό το έντονο πράσινο των φυλλωμάτων. Η Σάρα άφησε να χαθεί το βλέμμα της για μια στιγμή στο τοπίο, που οργιάζε εκείνη τη 12η Ιουλίου. Ένα ελάφι ψηλά σ' έναν βράχο έμοιαζε να κοιτάζει το αμάξι που περνούσε, αλλά έπειτα, με μια γρήγορη κίνηση, έστρεψε το κεφάλι του και πήδηξε για να εξαφανιστεί ανάμεσα στα δέντρα.

Η Σάρα χαμογέλασε και πήρε στα χέρια της τη στοίβα των χαρτιών που είχε αφήσει στο ταμπλό του αυτοκινήτου.

«Χοακίν Καστάν και Μοντσερράτ Γκράου είναι οι γονείς της Λουθία. Σαράντα επτά και σαράντα δύο ετών αντίστοιχα. Εκτός από τη Λουθία, έχουν κι έναν γιο, τον Κιμ. Τώρα θα

είναι δεκαεννέα ετών... Ο Χοακίν Καστάν είναι αυτός που διευθύνει όλη τη δραστηριότητα του Ιδρύματος...»

«Τον είδα στην τηλεόραση κάποια στιγμή» είπε ο Σαντιάγο χωρίς να παίρνει τα μάτια του από τον δρόμο.

«Η μητέρα της Άνα ονομάζεται Ρακέλ Μουρ. Είναι νεότερη. Μόλις έκλεισε τα σαράντα».

«Και ο πατέρας;»

«Στον φάκελο δεν υπάρχει η τωρινή του διεύθυνση». Η Σάρα ανακάτεψε τα χαρτιά, ψάχνοντας απελπισμένα εκείνη την πληροφορία. «Είναι άνω κάτω. Δεν απορώ που δε βρήκαν ποτέ τα κορίτσια. Δεν έγιναν έλεγχοι στον δρόμο, παρά μετά από εβδομήντα δύο ώρες. Έφτασαν αργά για να πάρουν δείγματα από το σημείο της απαγωγής. Όταν κάλεσαν το Εγκληματολογικό, η βροχή είχε ξεπλύνει κάθε ίχνος...»

«Οι γονείς της Άνα είναι χωρισμένοι;»

«Νομικά όχι. Αλλά πρακτικά ναι. Ο Άλβαρο Μοντρέλ υπήρξε ο μοναδικός που κρατήθηκε σε όλη τη διαδικασία, κι αυτό για δύο μέρες μονάχα. Στην πραγματικότητα δεν είχαν τίποτα στα χέρια τους. Υποθέτω ότι η σχέση τους θα πήγε κατά διαόλου μετά».

Η Σάρα σήκωσε τα μάτια της και είδε πως ο Σαντιάγο είχε βάλει τα γυαλιά του για να οδηγήσει.

«Είσαι πολύ όμορφος μ' αυτά τα γυαλιά» είπε σε κοροϊδευτικό τόνο.

«Όταν το φως αρχίζει να φθίνει, δε βλέπω καθόλου καλά... Τι θέλεις να κάνω; Με κάνουν να φαίνομαι πολύ γέρος;»

«Όχι περισσότερο απ' όσο είσαι».

«Κάποτε θα έρθεις κι εσύ στα χρόνια μου και δε θα σ' αρέσει καθόλου που κάποια πιτσιρικά θα γελάει με την αδύναμη όρασή σου» της απάντησε ο Σαντιάγο Μπαϊν χαμογελώντας.

Η Σάρα κοίταζε το «αφεντικό» της. Οι ρυτίδες έσκαβαν το πρόσωπό του, αλλά δεν ήταν ζήτημα ηλικίας. Ή τουλάχιστο

στον δεν ήταν μονάχα ζήτημα ηλικίας. Υπήρχαν από τότε που τον γνώρισε και, ανακαλώντας το παρελθόν, θυμήθηκε πως το πρώτο πράγμα που της ήρθε στον νου βλέποντας τον αστυνόμο Μπαϊν και το ζυμωμένο από τις ρυτίδες πρόσωπό του ήταν ένα ρεβίθι.

Ο δρόμος βυθιζόταν ανάμεσα σε δυο πελώρια βουνά. Εκείνη η ζώνη των Πυρηναίων συγκέντρωνε τις περισσότερες κορυφές με πάνω από τρεις χιλιάδες μέτρα ύψος – κι αυτή ακριβώς η συνθήκη είχε δυσκολέψει τόσο την έρευνα. Ο ποταμός Έσερα κυλούσε παράλληλα με τον δρόμο. Σηκώνοντας το βλέμμα της από τις αναφορές, η Σάρα φαντάστηκε πως διέσχιζαν έναν δρόμο που δε χρησιμοποιούνταν πλέον, πως η ασφαλτος θα τελείωνε στους πρόποδες του βουνού και πως δε θα έφταναν ποτέ στο χωριό που κρυβόταν στην άλλη μεριά. Το βουνό Αλμπάδες και το πέραςμα του Παδέρνα υψώνονταν σαν δυο τεράστια ειδώλια, δυο αιώνιοι φύλακες που αποφάσιζαν ποιον θ' άφηναν να περάσει από τα τείχη τους και ποιον όχι. Παίρνοντας μια τελευταία στροφή, η Σάρα είδε πως ο δρόμος έμπαινε μέσα στο Αλμπάδες από ένα μικρό τούνελ· κι όπως διαπερνάει η βελόνα τον καμβά με μια απότομη βελονιά, πέρασαν το βουνό κι ανοίχτηκε μπροστά τους η «Κρυφή Κοιλάδα», όπως την ονόμαζαν τα τουριστικά φυλλάδια.

Μπορούσε να δει στον ορίζοντα τον οικισμό του Μοντεπερδίδο. Μαύρα σπίτια, σιωπηλά, διάστικτα με μικρά κιτρινωπά φώτα τώρα που είχε πέσει ο ήλιος. Η Σάρα είχε την αίσθηση ότι, περισσότερο από μια ανθρώπινη κατασκευή, εκείνα τα σπίτια ήταν επίσης έργο της φύσης, όπως οι οροσειρές που τα έζωναν, αποτέλεσμα σεισμικής δραστηριότητας και αιώνων διάβρωσης.

Μια πινακίδα στην άκρη του δρόμου έδινε όνομα στη στενοποριά που μόλις είχαν διασχίσει: «Φαράγγι του Φαλ».

Κατά τη διάρκεια του ταξιδιού η Σάρα δεν είχε σταματήσει να καταδεικνύει τα πολλά λάθη της έρευνας – ημιτελείς καταθέσεις, καθυστέρηση στην αστυνομική επέμβαση, ατελέσφορες ανακρίσεις... Του Σαντιάγο Μπαϊν δεν του προκαλούσε έκπληξη· ήξερε πώς ήταν οι πολιτοφύλακες σε τέτοια χωριά. Είχε δουλέψει μαζί τους σε άλλες υποθέσεις. Είχε πολλά χρόνια καριέρας στην πλάτη του, σχεδόν τριάντα πέντε στο σώμα.

Τώρα όμως ήταν σιωπηλοί, τους είχε κατακτήσει το τοπίο. Είχαν περάσει αρκετά λεπτά, όταν ο αστυνόμος Μπαϊν αποφάσισε να σπάσει τη σιωπή.

«Δεν ξέρω πώς την πάτησα» αστειεύτηκε. «Υποτίθεται ότι πάντα οδηγεί ο καινούριος».

«Δε διάλεξες σωστά συνάδελφο. Την ημέρα που έβγαλα άδεια οδήγησης, ορκίστηκα πως δε θα ξανάπιανα τιμόνι».

«Και τι θα κάνεις όταν δε θα υπάρχω εγώ;»

«Θα περπατάω» απάντησε η Σάρα κι έκανε μια παύση, σαν να είχε καταφέρει να δώσει τη σωστή απάντηση.

Στα δεξιά του δρόμου ανοιγόταν ένα πλάτωμα όπου βρισκόταν το βενζινάδικο που τους είχαν υποδείξει, παρότι στην πραγματικότητα ήταν μονάχα μια αντλία. Το τετρακίνητο της πολιτοφυλακής ήταν παρκαρισμένο εκεί. Είχε τα φώτα του αναμμένα, και μπροστά τους φαινόταν μια σιλουέτα. Είχε νυχτώσει για τα καλά. Ο Σαντιάγο συγκράτησε τη Σάρα καθώς εκείνη ετοιμαζόταν να κατέβει από το αμάξι.

«Αυτή τη φορά θα κάνω εγώ τις ανακρίσεις».

Η Σάρα πρόσεξε πως ο Σαντιάγο προσπάθησε να ακουστεί φυσιολογικός, σαν να επρόκειτο για σχόλιο χωρίς ιδιαίτερη βαρύτητα, αλλά στην πραγματικότητα περίμενε πολλή ώρα την κατάλληλη στιγμή για να της το πει.

«Γιατί;» τον ρώτησε, έχοντας την αίσθηση ότι είχε κάνει κάτι λάθος.

«Εσύ ανάλαβε να ξεκαθαρίσεις πώς έχουν τα πράγματα στην ντόπια πολιτοφυλακή. Να καταλάβουν ποιος κάνει κουμάντο».

«Μα πάντα εσύ κάνεις τον ζόρικο» διαμαρτυρήθηκε χαμηλόφωνα.

«Λίγος καιρός μου μένει ακόμη στο σώμα. Άσε με, μια φορά θέλω κι εγώ να πιστέψουν πως είμαι ένας συμπαθητικός παππούς» προσπάθησε να αστείευτεί ο Σαντιάγο, αλλά δεν κατάφερε να διώξει την αμηχανία που είχε δημιουργηθεί μεταξύ τους.

Ο Σαντιάγο κατέβηκε από το αυτοκίνητο. Η Σάρα κοντοστάθηκε μια στιγμή προτού τον ακολουθήσει. Τον είδε να περπατάει μέσα στο φως των φαναριών. Δε συνήθιζε να επιβάλλει τις διαταγές του αν δεν υπήρχε λόγος. Είχε το δικαίωμα να το κάνει, ανώτερός της ήταν, αλλά η σχέση τους ήταν διαφορετική. Τώρα, ας πούμε, η Σάρα ήξερε ότι δεν υπήρχε κανένας επαγγελματικός λόγος γι' αυτή τη διαταγή. Και πόσο αδιανόητη ήταν η δικαιολογία του, ότι ήθελε να το παίξει συμπαθητικός! Τον Σαντιάγο δεν τον ενδιέφερε η συμπάθεια κανενός, πόσο μάλλον των ανθρώπων που είχαν σχέση με την υπόθεση. Άλλος ήταν ο λόγος. Ο λόγος ήταν εκείνη. Την απομάκρυνε από την απευθείας επαφή με τους εμπλεκόμενους στην εξαφάνιση των κοριτσιών, όπως ο πατέρας που αλλάζει κανάλι για να μη δει ο γιος του τη δυσάρεστη σκηνή μιας ταινίας.

«Κωλορέβιθο» μουρμούρισε η Σάρα πριν αποφασίσει να βγει από το αυτοκίνητο.

Ο αρχιφύλακας Βίκτορ Γκαμέρο είδε να βγαίνουν οι δυο αστυνομικοί της Υποδιεύθυνσης Προστασίας Ανηλίκων της αστυνομίας. Πριν από πέντε χρόνια την έρευνα είχαν κάνει ειδικευμένοι πολιτοφύλακες. Δεν καταλάβαινε τι δουλειά είχε εκεί η αστυνομία, ούτε γιατί είχαν αποκλείσει τον δρόμο. Ο πρώτος που τον πλησίασε ήταν ένας ηλικιωμένος άντρας, ντυμένος με κοστούμι. Φύλαξε τα γυαλιά του στη μέσα τσέπη του σακακιού και του έδωσε το χέρι, χαμογελώντας φιλικά.

«Αστυνόμος Σαντιάγο Μπαϊν, της ΥΠΑ».

«Βίκτορ Γκαμέρο, αρχιφύλακας του Μοντεπερδίδο. Τι συνέβη; Θα έπρεπε να με είχατε ενημερώσει πως θέλατε να κλείσετε τον δρόμο».

«Η αλήθεια είναι ότι δεν τον κλείσαμε. Τοποθετήσαμε μάλλον ένα σημείο ελέγχου» εξήγησε ο αστυνόμος Μπαϊν.

«Γιατί;»

Ο Σαντιάγο δεν απάντησε. Γύρισε προς τη συνάδελφό του. Εκείνη πλησίαζε με αποφασιστικό βήμα, πιάνοντας ταυτόχρονα τα μαλλιά της σε μια πρόχειρη αλογοουρά. Δεν ήταν πολύ ψηλή κι είχε γλυκό πρόσωπο. Φορούσε παντελόνι τζιν κι ένα μαύρο φούτερ που δίπλωνε πάνω στο περασμένο στη ζώνη της πιστόλι.

«Αυτή είναι η υπαστυνόμος Σάρα Κάμπος» του είπε.

Ο Βίκτορ της έδωσε το χέρι, αλλά η Σάρα άργησε να ανταποδώσει. Μόλις που του αφιέρωσε μια στιγμή, κι ύστερα άφησε το βλέμμα της να χαθεί στο τοπίο που απλωνόταν γύρω από το χωριό.

«Θέλουμε να δούμε τις οικογένειες των κοριτσιών» είπε η Σάρα.

«Συνέβη κάτι;»

«Αφού είμαστε εδώ, κάτι θα συνέβη, δε νομίζετε;» του απάντησε κοφτά και, χωρίς να του δώσει χρόνο να ανταπαντήσει, πρόσθεσε: «Σας ακολουθούμε».

Η Σάρα έκανε στροφή και κατευθύνθηκε και πάλι στο αυτοκίνητο. Ο Βίκτορ κατάπια την οργή του βλέποντας τον αστυνόμο Μπαϊν να χαμογελάει. Σκέφτηκε πως η έπαρση της συνάδελφου του φαινόταν να τον διασκεδάζει.

Ο Βίκτορ διέσχισε το Μοντεπερδίδο από τη λεωφόρο Ποσέτς. Κοίταζε από τον καθρέφτη το αυτοκίνητο των αστυνομικών της Υποδιεύθυνσης Προστασίας Ανηλίκων να τον ακολουθεί. Έφτασε στη διασταύρωση με τον δρόμο που ανέβαινε στο ξε-

νοδοχείο «Λα Γκουάρδια» και πήρε την παράκαμψη για τον οικισμό Λος Κόρθος. Πέρασε την καινούρια γέφυρα πάνω από τον Έσερα. Είχε τηλεφωνήσει στον Χοακίν Καστάν, τον πατέρα της Λουθία. Η εκδήλωση είχε τελειώσει και είχαν επιστρέψει στο σπίτι. Δεν μπόρεσε να του εξηγήσει γιατί ήταν απαραίτητο να μιλήσει με τους αστυνομικούς. Λίγο μετά επικοινωνήσε με τον διοικητή στο Μπαρμπάστρο. Καθώς φαίνεται, η απόφαση να τεθεί η ΥΠΑ επικεφαλής της έρευνας ερχόταν από πολύ ψηλά. Του ζήτησε να συνεργαστεί με τους αστυνομικούς. Ο Βίκτορ Γκαμέρο παρκάρισε το αυτοκίνητο μπροστά στα δυο σπίτια. Ήταν τα τελευταία της συνοικίας. Το δίπατο της οικογένειας της Άνα συνόρευε με το πευκοδάσος στα δεξιά και στο πίσω μέρος. Είχε επίσης μεσοτοιχία με το διπλανό σπίτι της Λουθία.

Η Σάρα κατέβηκε από το αυτοκίνητο και κοίταξε τα σιαμαία σπίτια – είχαν έναν τοίχο κοινό. Παρότι προσπαθούσαν να διατηρήσουν το στίλ των παραδοσιακών σπιτιών του Μοντεπερδίδο, με την κυριαρχία της πέτρας και τη σκεπή από σχιστόλιθο, δεν ήταν παρά κακέτυπα. Επρόκειτο για μια καινούρια συνοικία. Στο σπίτι αριστερά υπήρχε ένας μικρός βωμός δίπλα στην πόρτα του κήπου. Μια φωτογραφία της Λουθία, περιτριγυρισμένη από φρεσκοκομμένα λουλούδια, τρία παλιά λούτρινα κουκλάκια και ένα πινακάκι στο οποίο μπορούσες να διαβάσεις: 1.745 ΜΕΡΕΣ ΧΩΡΙΣ ΤΗ ΛΟΥΘΙΑ. Στο σπίτι δεξιά δεν υπήρχε τίποτα που να δείχνει πως εκεί είχε ζήσει η Άνα. Ο αρχιφύλακας της πολιτοφυλακής πλησίασε τη Σάρα.

«Να φωνάξω και τις δύο οικογένειες;» ρώτησε ο Βίκτορ.

Η Σάρα είδε την πόρτα του σπιτιού της Λουθία ν' ανοίγει. Στο κατώφλι στεκόταν ο πατέρας της, ο Χοακίν Καστάν. Τον αναγνώρισε χάρη στις φωτογραφίες του φακέλου.

«Είχες ειδοποιήσει ότι ερχόμασταν;» – περισσότερο ήταν επίπληξη παρά ερώτηση.

«Μου ζητήσατε να τους βρω» απάντησε ενοχλημένος ο Βίκτορ.

Η Σάρα του έριξε μια έντονη ματιά, και τότε ο αρχιφύλακας συνειδητοποίησε πως ήταν η πρώτη φορά που τον κοιτούσε πραγματικά.

«Θα θέλαμε πρώτα να μιλήσουμε με τη μητέρα της Άνα» είπε η Σάρα.

Ύστερα κοίταξε πίσω από τον Βίκτορ, το αυτοκίνητό του. Εκείνος ακολούθησε το βλέμμα της. Στο πίσω κάθισμα διακρινόταν η σιλουέτα ενός σκύλου.

«Είναι ο σκύλος μου» εξήγησε ο Βίκτορ. «Ούτε κι αυτός δεν έπρεπε να ξέρει τίποτα; Το λέω επειδή μας άκουσε να μιλάμε στο βενζινάδικο».

Στο πρόσωπο της Σάρα διαγράφηκε ένα χαμόγελο, αλλά το έσβησε όσο πιο γρήγορα μπορούσε. Το βλέμμα του Σαντιάγο καθώς τους πλησίαζε της θύμισε τον ρόλο της. Αυτή τη φορά έπρεπε να είναι «η κακιά», κι είχε την αίσθηση πως ερμήνευε ένα κλισέ, ένα είδος αστυνομικού που υπήρχε μονάχα στη λογοτεχνία. Έπειτα η Σάρα άρχισε να περπατάει προς το σπίτι της Ρακέλ Μουρ, για να μην αντιληφθεί ο πολιτοφύλακας την ανασφάλειά της. Πριν φτάσουν, ο Σαντιάγο της είχε δώσει την άδεια να μεταφέρει τα νέα. Δεν είχε θεωρήσει απαραίτητο να την απαλλάξει απ' αυτό.

«Στο εξής, πριν πάρετε οποιαδήποτε απόφαση, καλό θα ήταν να μιλάτε μ' εμάς πρώτα. Πρέπει να είμαστε προσεκτικοί με τις λεπτομέρειες. Το καταλαβαίνετε, έτσι δεν είναι;» είπε ο Σαντιάγο Μπαίν κι έβαλε το χέρι του στον ώμο του Βίκτορ, σε μια χειρονομία συμφιλίωσης. Ήταν πολύ νέος για τη θέση του αρχιφύλακα και ήλπιζε πως δε θα δυσκολευόταν να τον πάρει με το μέρος του.

Η Ρακέλ Μουρ άνοιξε την πόρτα του σπιτιού της και, βλέποντας τη Σάρα απέναντί της, κούμπωσε αμήχανα το πουκάμι-

σο που φορούσε και άφηνε να φαίνεται αρκετά το ντεκολτέ της. Ήταν καρό γαλάζιο, αντρικό μοντέλο, που της έφτανε ως τους μηρούς κι άφηνε ακάλυπτα τα γυμνά της πόδια. Ήταν ολοφάνερο πως δεν περίμενε ξένους.

«Σάρα Κάμπος, υπαστυνόμος της Υποδιεύθυνσης Προστασίας Ανηλίκων. Θα μπορούσαμε να περάσουμε;» είπε δείχνοντας την ταυτότητά της.

Πρόσεξε τα γυμνά πόδια της μητέρας της Άνα – πατούσαν σχεδόν φοβισμένα το ξύλινο δάπεδο στη διαδρομή προς το σαλόνι. Μετά τη Σάρα ακολούθησαν ο Σαντιάγο Μπαϊν και ο αρχιφύλακας της πολιτοφυλακής. Η Ρακέλ τα είχε χαμένα και τα καστανά της μάτια έφαχναν τον Βίκτορ, περιμένοντας μια εξήγηση. Πήγε να καθίσει στον καναπέ και τα πόδια της έτρεμαν. Τι είδους ερωτήσεις να κάνει αυτή τη στιγμή στον εαυτό της μια γυναίκα που έχει χάσει τη μικρή της κόρη πέντε χρόνια τώρα; σκεφτόταν η Σάρα. Δε θέλησε να επιτείνει την αγωνία της. Κάθισε σε ένα τραπεζάκι απέναντί της και πήρε τα χέρια της στα δικά της. Κοίταξε τη Ρακέλ χαμογελώντας.

«Λίγες φορές έχουμε την τύχη να φέρνουμε νέα όπως αυτά» της είπε η Σάρα. «Βρήκαμε την Άνα».

Η Ρακέλ Μουρ αισθάνθηκε τον αέρα να στερεοποιείται μέσα της, λες και ξαφνικά όλο της το σώμα είχε μαζευτεί κουβάρι. Ένωσε μια σύσπαση στον οισοφάγο που την πόνεσε κι έσφιξε με όλη της τη δύναμη την υπαστυνόμο.

«Είναι καλά» πρόσθεσε η Σάρα.

Η θέρμη των δακρύων πλημμύρισε τα μάτια της. Άφωνη, η Ρακέλ ένιωσε το χαμόγελο ν' ανοίγει δρόμο στο πρόσωπό της. Έφερε τα χέρια στο στόμα της. Ήθελε να πει χίλια πράγματα, αλλά μπόρεσε μονάχα να κλάψει.

Ο Βίκτορ Γκαμέρο συνόδεψε τη Ρακέλ σ' ένα από τα αυτοκίνητα. Είχε ντυθεί, το ίδιο τζιν παντελόνι και το μπλουζάκι που φορούσε στην εκδήλωση στην πλατεία της εκκλησίας μόλις

λίγες ώρες πριν. Περπατούσε νευρικά, πισωπατώντας σαν να είχε ξεχάσει κάτι στο σπίτι, για να προχωρήσει και πάλι μπροστά αποφασιστικά. Τότε ξαφνικά σταμάτησε, σαν να είχε μόλις θυμηθεί αυτό που ξεχνούσε. Κοίταξε στο σπίτι της Μοντσερράτ και τραύλισε στον αρχιφύλακα:

«Πρέπει να το πω στη Μοντσερράτ».

«Θα μιλήσουν μαζί τους οι αστυνομικοί» της είπε ο Βίκτορ Γκαμέρο καθώς την έσπρωχνε απαλά από την πλάτη για να προχωρήσει προς το αυτοκίνητο.

Μέσα από την μπαλκονόπορτα που έβγαζε στον μπροστινό κήπο του σπιτιού, μπόρεσε να δει τη σιλουέτα της Μοντσερράτ. Η μητέρα της Λουθία θα πρέπει να είχε καταλάβει πια πως δεν τους περίμεναν καλά νέα. Ο άντρας της, ο Χοακίν Καστάν, εξακολουθούσε να περιμένει στο κατώφλι του σπιτιού του και δεν αποφάσιζε να κατέβει στον κήπο.

Ο Σαντιάγο Μπαϊν και η Σάρα Κάμπος μπήκαν σιωπηλοί. Ο Χοακίν τους ακολούθησε. Η Μοντσερράτ, στο σαλόνι, καθάριζε τις παλάμες της μ' ένα κουζινοπάνο νευρικά, έμοιαζε να κρατιέται από πάνω του και δεν το άφησε από τα χέρια της, ώσπου ο Χοακίν της ζήτησε να καθίσουν μαζί στον καναπέ. Οι τοίχοι ήταν ένας βωμός στη μνήμη της χαμένης τους κόρης. Το χαμόγελο της Λουθία επαναλαμβανόταν σε δεκάδες φωτογραφίες, στις οποίες φαινόταν επίσης πώς μεγάλωνε από όταν ήταν μωρό ως τα έντεκα χρόνια της, τότε που εξαφανίστηκε.

«Σήμερα το πρωί, στον δρόμο κάπου εξήντα χιλιόμετρα νότια, βρήκαν ένα ντεραπαρισμένο αμάξι. Είχε πέσει σ' έναν γκρεμό» τους εξήγησε ο αστυνόμος Μπαϊν. «Κάποιος τηλεφώνησε και ειδοποίησε τα Επείγοντα, που έστειλαν ελικόπτερο από το Μπαρμπάστρο. Η περιοχή όπου είχε πέσει το αυτοκίνητο ήταν απροσπέλαστη με τα πόδια. Όταν έφτασαν οι διασώστες, ο οδηγός, ένας άντρας περίπου πενήντα ετών, ήταν ήδη νεκρός. Πιθανότατα πέθανε ακαριαία από την πτώση, αλ-

λά αναμένουμε επιβεβαίωση από τη νεκροψία. Υπήρχε κι ένα κορίτσι. Ήταν αναίσθητη, αλλά δεν είχε τραυματιστεί βαριά. Τη μετέφεραν στο νοσοκομείο του Μπαρμπάστρο και εκεί προχώρησαν στην αναγνώρισή της. Δεν είχε χαρτιά πάνω της, αλλά τα αποτυπώματά της ήταν στο σύστημα. Είναι η Άνα Μοντρέλ. Τότε η συνάδελφός μου κι εγώ πήγαμε στο νοσοκομείο».

«Κι η κόρη μου;» μουρμούρισε η Μοντσερράτ.

«Δεν υπήρχε κανείς άλλος στο αυτοκίνητο».

«Κι αν απομακρύνθηκε από το αυτοκίνητο; Κι αν βρίσκεται κάπου εκεί γύρω;»

«Έχουμε διατάξει το ελικόπτερο να κάνει αναγνωριστικές πτήσεις ώπου να αποκλείσουμε αυτό το ενδεχόμενο» επε-
νέβη η Σάρα.

«Είναι νεκρή» ξέσπασε η Μοντσερράτ, ανίκανη να βρει άλλη εξήγηση για την εμφάνιση της Άνα.

«Δεν υπάρχει η παραμικρή ένδειξη που να μας κάνει να υποθέτουμε κάτι τέτοιο» την καθησύχασε ο Σαντιάγο, κρατώντας της γερά τα χέρια. «Ξέρω πως είναι σκληρό, αλλά δεν πρέπει να πάψετε να ελπίζετε. Ψάχνετε την κόρη σας εδώ και πολύ καιρό, και αυτά τα πέντε χρόνια ποτέ δε φτάσαμε πιο κοντά».

«Ποιος ήταν ο άντρας;» ρώτησε κοφτά ο Χοακίν, που στεκόταν με την πλάτη ίσια, ακίνητος σχεδόν, στον καναπέ, όπως το ελάφι που είχε δει η Σάρα στον βράχο, και άκουγε προσεκτικά καθεμιά από τις λέξεις τους.

«Δεν έχει αναγνωριστεί ακόμα. Τα Επείγοντα έχουν δώσει προτεραιότητα στην κοπέλα. Αύριο πρωί πρωί θα επιστρέψουν για να πάρουν τη σορό του άντρα και να προσπαθήσουν να ανασύρουν το αυτοκίνητο...»

Ο Χοακίν Καστάν δε μιλούσε. Η Μοντσερράτ εξακολουθούσε να κλαίει δίπλα του, κι ο Σαντιάγο δεν είχε αφήσει τα χέρια της. Η Σάρα είδε πώς κοιτούσε ο Χοακίν τα χέρια του

αστυνόμου να κρατούν τα χέρια της γυναίκας του, πριν ρωτήσει:

«Ο άντρας στο αυτοκίνητο... είναι αυτός που πήρε την κόρη μου;».

Αυτό υποφιάζονταν οι αστυνομικοί. Είχε όμως σταθεί αδύνατο να πλησιάσουν το παγιδευμένο ανάμεσα στις λαμαρίνες του αυτοκινήτου σώμα του. Θα ξανάπιαναν δουλειά πρωί πρωί. Το αυτοκίνητο δεν είχε πινακίδες, και για να μπορέσει να το ταυτοποιήσει η Σάρα χρειαζόταν τον αριθμό πλαισίου. Έπρεπε να περιμένει να βγάλουν το όχημα από το φαράγγι.

«Θα συνοδέψω τη μητέρα της Άνα στο νοσοκομείο» είπε ο Σαντιάγο στη Σάρα μόλις βγήκαν από το σπίτι των γονιών της Λουθία. «Ζήτα από τον Γκαμέρο να σε πάει στην πολιτοφυλακή, να δεις αν μπορούν να μας παραχωρήσουν ένα γραφείο. Και βρες κάπου να κοιμηθούμε. Αύριο πρέπει να λειτουργούμε στο μάξιμουμ».

Στο τέρμα του κεντρικού δρόμου, εκεί που τελείωναν τα σπίτια του Μοντεπερδίδο και άρχιζε ο δρόμος που ανέβαινε στα βουνά, βρισκόταν ο ξενώνας «Λα Ρενκλούσα». Ο Βίκτορ της είχε πει πως είχε τα καλύτερα δωμάτια στο χωριό. Τα ξενοδοχεία των τεσσάρων και πέντε αστέρων βρίσκονταν στο Ποσέτς ή ακόμη πιο ψηλά, εκεί που τελείωνε ο δρόμος. Μια κοπέλα με νευρικότητα στις κινήσεις και χαρακτηριστικά πτηνού την οδήγησε στον τρίτο όροφο. Της περιέγραψε σαν χειμαρρος τις υπηρεσίες του ξενώνα και τις ώρες του φαγητού, αλλά η Σάρα δεν πρόσεχε τι έλεγε. Πρόσεχε την κοπέλα, πολύ νέα, μόλις είχε ενηλικιωθεί, εύθραυστη σαν πορσελάνινη κούκλα που μπορούσε να σπάσει οποιαδήποτε στιγμή. Την έλεγαν Ελίσα, και αυτή τη στιγμή τής άνοιγε το παράθυρο σε ένα από τα βορειοανατολικά δωμάτια. Της μιλούσε για τα θεαματικά ξημερώματα από κείνο το παράθυρο, όταν ο ήλιος έβγαινε πίσω από το βουνό Άρμος. Παρότι φορούσε φαρδιά

ρούχα, σαν να μην ήθελε να φαίνονται οι καμπύλες στο σώμα της, η Ελίσα ήταν όμορφη. Μονάχα που προσπαθούσε να κρύψει την ομορφιά της.

«Θέλετε να σας ετοιμάσω κάτι για βραδινό;» τη ρώτησε.

«Όχι, σ' ευχαριστώ, καλή μου» απάντησε η Σάρα. «Χρειάζομαι μονάχα το κλειδί του δωματίου». Ύστερα διέτρεξε με το βλέμμα το μακρουμάνικο πουκάμισο της Ελίσα, την πλεκτή ζακέτα που της ήταν φαρδιά στους ώμους, και ρώτησε χαμογελώντας: «Κάνει κρύο εδώ;».

«Το βραδάκι έχει λίγη δροσιά. Αλλά είναι προχωρημένος Ιούλιος πια, η θερμοκρασία δε συνηθίζει να πέφτει κάτω από είκοσι βαθμούς» είπε εκείνη κάπως αμήχανη, ώσπου κατάλαβε πώς κοιτούσε η αστυνομικός τα ρούχα της και πρόσθεσε εκνευρισμένη: «Εγώ είμαι κάπως κρουουλιάρα».

«Δε ζεσταίνεται κανείς περισσότερο αν φοράει XL» αστεϊεύτηκε η Σάρα.

Ο αστυνόμος Σαντιάγο Μπαϊν οδηγούσε σιωπηλός μέσα στη νύχτα, γλιστρώντας στην κατηφόρα με κατεύθυνση το Μπαρμπάστρο. Η Ρακέλ, καθισμένη δίπλα του, κοιτούσε έξω από το παράθυρο. Δεν είχε πει τίποτα από τότε που είχαν μπει στο αυτοκίνητο. Δεν ήξερε και τι να πει βέβαια. Εκατοντάδες αναμνήσεις συγκρούονταν η μια με την άλλη στη μνήμη της, σαν ένα τσούρμο παιδιών που προσπαθούσαν να βγουν από μια μισάνοιχτη πόρτα.

Μόλις πριν από λίγο είχε ξεκρεμάσει τη φωτογραφία της κόρης της από την εξέδρα που είχε στηθεί στην εκκλησία. Πήγαιναν δυο τρεις ώρες; Η Ρακέλ θυμήθηκε πως, όταν την έβαζε στο κλειστό φορτηγάκι του Χοακίν, σκεφτόταν ότι είχε μπουχτίσει πια με αυτές τις εκδηλώσεις που εξαιτίας τους βίωνε ξανά και ξανά τον πόνο της απώλειας και ότι, αν είχε πάρει τον λόγο, θα είχε διεκδικήσει μονάχα το δικαίωμά της να προχωρήσει μπροστά και να αποδεχτεί και να ξεπεράσει εκεί-

νη τη δυστυχία που απλωνόταν σαν λαδιά για σχεδόν πέντε χρόνια.

Δεν είχε επιτρέψει όμως στον εαυτό της ποτέ να εκφράσει αυτά τα συναισθήματα φωναχτά. Ούτε καν στον Ισμαέλ, αν κι εκείνος είχε πια καταλάβει πως δεν ήθελε να συνεχίσει να συμμετέχει στο Ίδρυμα. Ήταν μια συζήτηση που έπρεπε να κάνει με τους γονείς της Λουθία, και υπέθετε ότι κάτι τέτοιο δε θα άρεσε ιδιαίτερα στον Χοακίν.

Κι ονειρευόσουν ότι βρήκες το πτώμα της κόρης σου, έλεγε στον εαυτό της η Ρακέλ τώρα, μέσα στο αυτοκίνητο, καθ' οδόν για το Μπαρμπάστρο – για την Άνα.

Γιατί δεν είχε τη δύναμη, το κουράγιο των γονιών της Λουθία; Χάρη σ' αυτούς κανείς δεν είχε ξεχάσει το όνομα των κοριτσιών. Τι θα είχε συμβεί αν δεν τους είχε στο πλευρό της; Κυρίως στην αρχή, όταν η έρευνα είχε επικεντρωθεί στον άντρα της.

Κι άλλες αναμνήσεις, κεραυνοί στη μνήμη της, από μέρες που της φαίνονταν θολές, σαν ανετάριστες φωτογραφίες, σαν αποσπάσματα μιας ταινίας που δεν έβγαζε νόημα. Την εξαφάνιση της Άνα και τον πανικό που έφερε μαζί της ακολούθησε η κράτηση του Άλβαρο. Τα είχε χαμένα, κοίταζε τον άντρα της σαν να ήταν ξένος. Η υποψία ότι μπορούσε να έχει κάνει κακό στο ίδιο του το παιδί... Ύστερα, σαν παλίρροια που υποχωρεί και, υποχωρώντας, μεταμορφώνει την παραλία κι αποκαλύπτει τις πέτρες που κρύβονται κάτω από την άμμο, οι κατηγορίες εναντίον του Άλβαρο αποσύρθηκαν, αλλά τίποτα δεν ξανάγινε ποτέ το ίδιο μεταξύ τους.

Και τώρα η Άνα. Στο νοσοκομείο του Μπαρμπάστρο, να την περιμένει. Πέντε χρόνια μετά.

Στη διάρκεια αυτών των χρόνων η Ρακέλ είχε προσπαθήσει να αναλάβει. Κομμάτι το κομμάτι, όπως ένα παζλ που πέφτει από το τραπέζι και που πρέπει με υπομονή να ξαναστήσεις. Ο Ισμαέλ Κασέγια υπήρξε πολύ σημαντικός σ' αυτή τη

διαδικασία. Έφτασε στο Μοντεπερδίδο όταν ακόμη η εξαφάνιση των κοριτσιών ήταν πρόσφατη – τότε η Ρακέλ έπαψε να θεωρεί την εξαφάνιση της Άνα κάτι «πρόσφατο»; Ο Άλβαρο είχε φύγει, κι εκείνη ένιωθε ανίκανη να ξαναρχίσει τη δουλειά στην εταιρεία ανακαινίσεων που με τόση χαρά είχαν ξεκινήσει λίγους μόλις μήνες πριν τυναχτούν όλα στον αέρα. Ο Ισμαέλ προσφέρθηκε να δουλέψει ως μαραγκός με προμήθεια. Ήταν οκτώ χρόνια νεότερος, είχε την αποφασιστικότητα που της έλειπε. Κατάφερε να ξαναπάρει αναθέσεις, και δίπλα στα νιάτα του Ισμαέλ ξαναβρήκε την αίσθηση της ρουτίνας που τόσο χρειαζόταν.

Όταν τον αποχαιρέτησε στην πλατεία της εκκλησίας, ύστερα από την εκδήλωση, του ψιθύρισε στο αυτί: «Σε περιμένω σπίτι». Είχαν κοιμηθεί για πρώτη φορά μαζί πριν από μερικές εβδομάδες. Κάποιες φορές ήταν τόσο εμφανές πως είχε αναζητήσει στον Ισμαέλ το αντίθετο του άντρα της, που ένιωθε ντροπή. Αλλά γιατί εξακολουθούσε να αποκαλεί τον Άλβαρο «άντρα της»;

Τον Ισμαέλ περίμενε όταν χτύπησαν την πόρτα της οι αστυνομικοί. Γυμνή κάτω από το παλιό του πουκάμισο, με δυο ποτήρια κρασί να περιμένουν στην κουζίνα κι ένα τσιγάρο, που θα είχε καεί πια, στο σταχτοδοχείο.

Άνοιξε την πόρτα – κι είχε επιστρέψει η Άνα.

Και τώρα πήγαινε να τη βρει, κατηφορίζοντας τον αυτοκινητόδρομο.

Ο Βίκτορ οδηγούσε σιωπηλός προς την πολιτοφυλακή. Στο πίσω κάθισμα ο σκύλος του, ένα χάσκι επτά ετών, ανάσαινε λαχανιασμένο. Δίπλα του η Σάρα προσπαθούσε να βάλει σε τάξη τον σωρό από τα χαρτιά του φακέλου, ενώ ταυτόχρονα κρατούσε σημειώσεις στα περιθώρια. Ο Βίκτορ την παρατηρούσε με την άκρη του ματιού του, το βλέμμα της βυθισμένο στα χαρτιά σαν σε πηγάδι, το χέρι της να γράφει αποφασιστικά

με το μολύβι. Στο βενζινάδικο του φάνηκε αλαζονική, αλλά τον είχε εκπλήξει ο τρόπος που είχε συμπεριφερθεί στη Ρακέλ, και κυρίως στην Ελίσα. Της άρκεσαν μερικές στιγμές για να πάει πιο πέρα από την πρώτη εντύπωση, για να διακρίνει την προσωπικότητα της Ελίσα και να δημιουργήσει ένα νήμα εμπιστοσύνης μεταξύ τους. Ήταν πιθανό να την είχε αναγνωρίσει από τον φάκελο των κοριτσιών, παρότι είχαν περάσει πολλά χρόνια και η Ελίσα δεν ήταν πια η έφηβη του τότε.

«Υποθέτω ότι ξέρεις από μνήμης αυτούς τους δρόμους, αλλά θα ήμουν πιο ήρεμη αν μια στο τόσο κοιτούσες μπροστά σου» είπε η Σάρα, χωρίς να πάρει τα μάτια της από τα χαρτιά.

Ο Βίκτορ κοίταξε μπροστά. Νόμιζε πως δεν είχε καταλάβει πως την κοιτούσε.

Το κτίριο της πολιτοφυλακής ήταν καινούριο. Το είχαν εγκαινιάσει πριν από δύο χρόνια, στον ίδιο δρόμο με το σχολείο.

«Όνομα;» ρώτησε η Σάρα όταν παρκάρισαν.

«Βίκτορ» απάντησε εκείνος ενοχλημένος.

«Όχι το δικό σου, του σκύλου».

«Χιόνης. Σου αρέσουν τα σκυλιά;»

«Η αλήθεια είναι πως όχι και τόσο» είπε η Σάρα, που βγήκε από το αυτοκίνητο χωρίς να ομολογήσει τον παράλογο φόβο που της προκαλούσαν και τον οποίο είχε υπομείνει σιωπηλά σ' όλη τη διαδρομή. Πρώτα ως τον ξενώνα κι ύστερα ως την πολιτοφυλακή, να νιώθει την ανάσα του ζώου στο σβέρο της.

Άκουσε τον Βίκτορ να ξεφυσάει μέσα στο τετρακίνητο πριν κατέβει και, αφού άνοιξε την πίσω πόρτα για να βγει ο Χιόνης στο πάρκινγκ, την ακολουθήσει προς το κτίριο.

«Θα έρθει μαζί μας;» ρώτησε η Σάρα, χωρίς να σταματήσει να κοιτάζει τον σκύλο που έτρεχε ελεύθερος.

«Μην ανησυχείς, θα μείνει έξω».

* * *